

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— «Νικηθίκα!» σκέφτηκε ο Φερουλλάς. 'Ο άρχιεπίς αυτός είνε πολύ πονηρός. Μά έγωια σου, άθλια!... Θα γελήσω καλύτερα όποιος γελήσει τελευταίος...

Κατόπιν ο δόν Μαθουρίνος κ' ο λοχαγός πήγαν στην τραπέζαρία του πύργου κ' εκάθισαν να... τοιμήσουν κάτι.

— Κατί γιά να μιά άνοιξη ή άρεσι, ειπε ο Μαθουρίνος. Πρέπει να στολίζουμε, φίλε μου Φερουλλάς, γιατί έχουμε πολλά να κούουμε σήμερα. 'Ο φίλος μας Ρογήρος, ο γιος του Κανδάη δηλαδή, ο γιος του άτυχου Διονυσίου Γενναίου, μιάς περιμένει. 'Η άτυχη 'Ιωάννα ε-πίσης...

Στραφόμενος δέ σ' έναν άπρητέ, τού ειπε :
— Φαγητό γιά... Εξ και γρήγορα...

ΟΙ ΑΥΟ ΕΡΩΤΗΜΕΝΟΙ

Ένώ συνέβαιναν αυτά, ο Ρογήρος που περίμενε άνυπόμονα την επιστροφή του φίλου τον 'Αβδά, είχε πάσει κουβέντα με τον μικρό άκόλουθο 'Αμαδι, ο όποιος έτι-γε να περάση από τó πύργου του κρητώντας ένα μαντολίνο κιά τραγουδώντας παιδικά. 'Ο άτυχος μικρός ήταν έρωτοχτυπημένος... Δεν διάτασε μάλιστα καθόλου να διηγηθή στον Ρογήρο, ότι ήταν τρελλά έρωτευμε-νος με την θαλαμηπόλο της δι-δος Βάζα, μιά Ζενύ, μιά αυτή δεν τούδινε προσοχή. Της ειπε γράφει μάλιστα κ' ένα τετρα-στιχο, μά δεν τούμωσε να της τó δώση.

Στόν Ρογήρο ήθεε τότε έξα-να μιά καλή έπιτευμα.

— Άμαδι, ειπε στόν μικρό ά-κόλουθο, έχω να σου προτείνω κάτι, δέχου :

— Σύμφωνα, κ. άντικούης, ά-πάντησε ο μικρός Δόν Ζουάν. Τι θέλετε ;

— Έν πρώτοις, ξέρεις άν έ-γρήρισε ο δόν Μαθουρίνος ;

— Ναι, γρήρισε.

«Καλά. Άφού επέτρεψε αυ-τός, δεν ύπόκει κανένας λό-γος να μένω εδώ κλεισμένος. Μπορώ να βγω», σκέφτηκε ο Ρο-γήρος.

Και άμέσως πρόσθεσε μεγαλο-φώνως :

— Λοιπόν, αγαπητέ άκόλουθε, άν θέλετε να με όδηγήσετε στό διαμέρισμα της δεσποινίδος Βά-ζα και να με άναγγείλετε σ' αυ-τή, άναλαμβάνω να έγχειρισώ στη μιά Ζενύ τó τετραστιχο σας και έν άνάγκη να τη διαφωτί-σω περί της ποιητικής του ά-ξιας...

— Σύμφωνα! φώναξε χαρούμενα ο 'Αμαδις, άφήνοντας στό τραπέζι τó μαντολίνο του.

Οι δύο νέοι άνέβηκαν άμέσως τη μεγάλη σκάλα του πύργου, πε-ράσανε από μιά στοά και μπήκαν σ' έναν προθάλαμο. Τότε ο 'Α-μαδις άνοιξε με άδιάκριτη τόλμη την πόρτα μιάς μικρής αίθουσας και ανήγγειλε με τη δροσερή του φωνή :

— 'Ο κνίος Ρογήρος Βάλτεο, άντικούης Κίλουθ!

Στη φράσι αυτή μιά κραυγή χαράς, μιά κραυγή αγαλιάσεως, μιά κραυγή μέρης και παραφοράς, βγήκε από τó στόμα της κόρης που βρισκταν μέσα στην αίθουσα, της Λευκής Βάζα.

'Η Λευκή θέλησε να τρέξη άμέσως και να ύποδεχτή τó Ρογήρο, αλλά μόλις έκαμε δύο βήματα έπιεσε μοσολιποθυσμένη στην άγκα-λιά του νέου, ψιφιοζόντας :

— Ρογήρε! Ρογήρε! Ρογήρε!

Μιά στιγμή σιωπής έπακολούθησε. 'Η Λευκή κ' ο Ρογήρος δεν μιλούσαν. Βαστιόνταν άν' τά χέρια σφιχτά κ' είχαν τά βλέμματα

τους καρφωμένα ο ένας άπάνω στόν άλλον, αιθιανόμενοι τις ψυχές των ένομένας μ' έναν άδιάλυτο δεσμό. 'Η Λευκή κούταζε με θαυ-μασμό τó Ρογήρο, τόν ήρωά της, τόν κνίό της, τó Θεό της. 'Ο Ρογήρος εξ άλλου ξανάβρισε τη μνηστή του πιο νέα και πιο όμο-ρεια από κάθε άλλη φορά.

— Είνε λοιπόν άλήθεια ; κατόρθωσε να τραυλίση ή δεσποινίς Βά-ζα. Είστε σεις ;... Σας βλέπω ;... Σας μιλώ ;... Σας άγγίζω ;... Ξαναγρήσατε πίσω ;... Μ' άγατάτε άκόμα ;... 'Ω, Θεέ μου, Θεέ μου !...

'Ο Ρογήρος έσφιξε άπάνω στό στήθη του την αγαπημένη του και τη φίλησε ελαφρά στην κόμη με την άμνη των χειλιών του.

— Άν σ' αγατώ, ροτάς ! της άποκρίθηκε άμέσως. 'Α, Θεέ μου ! Μά δεν σε αγατώ άπόως, σε λατρεύω ! Και σό, Λευκή, μ' αγατάς άπόως πρώτα ; Πές μου, άγάπη μου !...

— Σ' αγατώ περισσότερο άν' τη ζωή μου περισσότερο από κάθε άλλο στόν κόσμο... Σ' αγατώ, ναι, σ' αγατώ !...

'Ο Ρογήρος μεθόσσε από έντυχία.

— Κι' έγω ή δυστοχημένη φρόνιμη μήπως μ' είχες ξεχάσει...έ-ξασολούθησε ή Λευκή. Μού έλεγαν τόσα και τόσα γιά την άστασία τών άνδρών... Μά αυτό δεν ήταν δυνατόν να συμ-βή με σένα, Ρογήρε... Άμσέ με να σε κιντήσω καλύτε-ρα, να σε κοιμηώσω ! Βλέπω πως ήμεγλώσεσ παιά... Ναι, έγινες μεγαλειότερος και άκόμη όμορφότερος... Κόθση κοντά μου, δός μου τó χέρι σου και διηγήσου μου τί σου συνέβη τά τρία αυτά φοβερά γούδια. Μά συλλαγίζουσαν συχνά ; Με συλλαγίζουσαν κάθε μέρα, κάθε ώρα, άκατάπαντα, όπως σε συλλαγίζουσαν έγω ;

Έπί μισή ώρα μιλούσαν έτσι όμοια, τρυφερά, έρωτικά.

— Κι' ο γάμος ; ειπε ξαφνά ο Ρογήρος ;

— 'Ο δικός μας ; ρώτησε ή Λευκή.

— Όχι, ειπε ο άντικούης κου-νώντας τó κεφάλι του. 'Ο άλλος...

'Η Λευκή ξεφύγε τότε άν' την άγκαλιά του, λέγοντας :

— Περιμένε μιά στιγμή...

Κάθισε άμέσως σ' ένα μικρό τραπέζι που της εχρησίμευε ως γραφείο κ' έγγραψε την έξις επι-στολή, άπαγγέλλοντας μεγαλοφώ-νως κάθε λέξη που έχάραιτε :

« Άδελφέ μου 'Ερρίκε,

«'Ο Ρογήρος Βάλτεο, άντικού-μης Κίλουθ, γιά τόν όποιο σας μίλησα σήμερα τó πρωί και τόν όποιο αγαλώ με όλη τη δύναμη της ψυχής μου, βρισκειται τη στιγμή αυτή στόν πύργο Καν-τιλλώ.

«Αντιλαμβάνεσθε πιά ότι δεν έπρεπε να τόν άδικήσετε προ-ηγουμένως, γιατί δεν αναγκαί-λέγεται σ' έκεινους, τών όποιων ή καρδιά λησμονεί...

«Θεωρώ περριτό να προσθέ-σω ότι άνακαλώ την πρός τó Ροβέρτο Κέρ ύπόσχεσι μου, την όποια έλλοωσε δέν τó έδωσα με τη θέλησι μου.

«Απαλλάξτε με λοιπόν, ά-παλλάξτε με γρήγορα άν' αυτό τó μελεά και έλάτε να κουβεντι-άουμε.

'Η άδελφή σου Λευκή».

«Όταν ή δεσποινίς Βάζα άποτελείσσε τó γράμμα, τó διπλώσε,

προσκάλεσε τη θαλαμηπόλο της μιά Ζενύ και της ειπε :

— Δώσε τó άμέσως στόν κνίό δούκα.

'Ο Ρογήρος βόηκε τότε την κατάλληλη ευκαιρία να εκπληρώσει την ύποσχεσί του πρός τόν 'Αμαδι κ' έχωσε στό χέρι της 'Αγγιλίδος τó περίφημο τετραστιχο τού άκόλουθου, ψιφιοζόντας :

— Είνε πραγματικά άριστοόργημα, μιάς. Πίστεψέ με...

'Η Ζενύ έγινε καταπόρφυρη και βγήκε κρητώντας τó γράμμα της Λευκής και τó τετραστιχο τού άκόλουθου.

'Ο 'Αμαδις έντομεταξύ περιπατούσε στη στοά με την έλπίδα να ίδη την αγαπημένη του. Μά ή Ζενύ περνώντας μπρός του, τόν έκε-ραυνούβλησε μ' ένα της άγριο βλέμμα και τού ειπε θυμωμένα :

(Άκολουθεί)